

TRYBUNAŁ EFTA

Skarga wniesiona w dniu 11 stycznia 2005 r. przez Urząd Nadzoru EFTA przeciwko Królestwu Norwegii

(Sprawa E-1/05)

(2005/C 60/10)

Skarga przeciwko Królestwu Norwegii została wniesiona do Trybunału EFTA w dniu 11 stycznia 2005 r. przez Urząd Nadzoru EFTA, reprezentowany przez Nielsa Fengera i Pera Andreasa Bjørgana, działających jako przedstawiciele Urzędu Nadzoru EFTA, 35, Rue Belliard, B-1040 Bruksela.

Skarżący twierdzi, iż Trybunał powinien:

- 1) Oświadczyć, że utrzymując w mocy wymóg regulowania z góry kosztów realizacji znajdujący się w sekcji 3(2) norweskiego rozporządzenia z dnia 21 listopada 1989 r. nr 1167 w sprawie rozdziału kosztów, strat, przychodów, funduszy itp. pomiędzy zakładami ubezpieczeń w ramach jednego koncernu oraz pomiędzy filiami i przedstawicielstwami zakładów ubezpieczeń, oraz w sekcji 10 norweskiego rozporządzenia z dnia 22 września 1995 r. nr 827 w sprawie usług ubezpieczeniowych oraz zakładania filii zakładu ubezpieczeń z siedzibą w innym Państwie EOG, Królestwo Norwegii nie wypełniło swoich zobowiązań wynikających z art. 33 aktu wymienionego w pkt 11 załącznika IX do Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym (dyrektywy 2002/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2002 r. dotyczącej ubezpieczeń na życie) dostosowanego do Porozumienia EOG protokołem 1 do tego porozumienia; oraz
- 2) Obciążyć Królestwo Norwegii kosztami postępowania.

Kontekst prawny i faktyczny oraz zarzuty prawne przytoczone w sprawie:

- Artykuł 33 wymienionego aktu stanowi, że Państwo EOG zobowiązania „nie zabrania ubezpieczającemu zawarcia umowy z zakładem ubezpieczeń posiadającym zezwolenie zgodnie z warunkami art. 4, o ile nie jest to sprzeczne z przepisami prawa chroniącymi ogólne dobro w Państwie Członkowskim zobowiązania.”
- Preambuła tego aktu stanowi, że „w ramach rynku wewnętrznego, w interesie ubezpieczającego jest posiadanie dostępu do możliwie najszerszej grupy produktów ubezpieczeniowych dostępnych we Wspólnocie, tak aby mógł on wybrać produkt najlepiej odpowiadający jego potrzebom. (...) Na rynku wewnętrznym ubezpieczeń konsument będzie miał szerszy i bardziej zróżnicowany wybór umów”.
- Zawarty w sekcji 10 rozporządzenia z dnia 22 września 1995 r. nr 827 norweski zapis wymaga, aby zagraniczne zakłady ubezpieczeń chcące wejść na rynek norweski wyliczały i wymagały regulowania kosztów realizacji zgodnie z sekcją 3(2) rozporządzenia z dnia 21 listopada 1989 r. nr 1167.
- Przepis ten uniemożliwia ubezpieczającemu w Norwegii zawarcie umowy z zakładem ubezpieczeń rozkładającym w czasie koszty realizacji, ograniczając tym samym wybór konsumenta.
- Ponadto przepis ten potencjalnie ogranicza świadczenie różnych usług ubezpieczeniowych, ponieważ zakłady ubezpieczeń, które otrzymały zezwolenie w innych Państwach EOG, mogą napotkać przeszkody przy wprowadzaniu swych produktów na rynek norweski.